

[Indenrigsministeren.]

at mine Udtalelser i særlig Grad tog Sigte paa Hypotekforeningernes Virksomhed inden for Hovedstadsområdet. Jeg sagde tværtimod — og det gjaldt for saa vidt baade Kreditforeninger og Hypotekforeninger —, at man kunde være ganske rolig for, at der ikke fra Indenrigsministeriets Side bliver lagt noget Tryk paa Kreditforeningsinstitutter i Retning af at gaa til et Laaneniveau, der indeholder et Gran af Usikkerhedsmoment.

Maa jeg dernæst gøre Rede for de Forhold, som mine Udtalelser sigtede paa. Der er, som bekendt, under Indenrigsministeriet nedsat et Udvalg, der drøfter Spørgsmaalet om Fremme af Byggeriet, og under dette Udvalgs Arbejde falder selvfølgelig en Drøftelse og Overvejelse af hele Finansieringsproblemet, lige fra de første til de sidste Prioriteter. Det er indlysende, at det har en overmaade stor Betydning for Byggeriet, om Finansieringen er noget billigere eller noget dyrere. Under disse Forhandlinger i Udvalget er det paa Grundlag af det officielle Materiale, der foreligger, konstateret, at Laanegrænsen for Kreditforeninger og Hypotekforeninger under eet ligger ganske overordentlig meget lavere i Hovedstadsområdet end i den øvrige Del af Landet. Det er indlysende, at dette har Betydning i to Henseender, for det første i Retning af, at visse Dele af de Prioriteter, der maa optages her i Hovedstaden, bliver dyrere, og dernæst i den Henseende, at en betydelig Del af de Penge, der skal tilvejebringes, maa tilvejebringes ude i det almindelige Pengemarked i Stedet for gennem de normale Kreditinstitutter. Der skete da det i dette Udvalg — hvad jeg ikke kan tænke mig, det ærede Medlem kan have det mindste at indvende imod —, at vi blev enige om, at det var rigtigt at drøfte Sagen med Repræsentanter for Kredit- og Hypotekforeningerne. En saadan Drøftelse har fundet Sted i Udvalget, hvorunder Udvalget har hørt paa de Synspunkter, der blev fremsat af Repræsentanterne for Kreditforeningerne og Hypotekforeningerne. Jeg kan ikke tænke mig, at det ærede Medlem, selv om han er Formand for en Kreditforening, mener, at Kreditforeningerne skulde være de eneste Institutioner her i Landet, som en ministeriel Kommission ikke havde Lov til at drøfte saadanne Problemer med.

Disse Overvejelser tog i øvrigt — det fremgaar ogsaa af mine Udtalelser forleden Dag — i Særdeleshed Sigte paa Hypotekforeningerne. Jeg skal gerne her nævne, at en af de Ting, der har været udtalt Forundring

over, er, at Hypotekforeningerne her i Hovedstadens Omraade i saa umaadelig mange Tilfælde ved deres Laangivning forlanger, at Kreditforeningerne skal rykke tilbage, idet Hypotekforeningerne siger til dem, der ønsker Laan: Ja, vi vil nok give Laan, men saa maa det Laanetilbud, der er givet fra Kreditforeningen, sættes ned. Det betyder, at Hypotekforeningerne rykker ind i Kreditforeningernes normale Ullaansomraade. Jeg forstod ogsaa det ærede Medlems Udtalelser saaledes, at det ærede Medlem selv har nogen Forundring i denne Henseende. Det ærede Medlem udtalte netop, at Kreditforeningernes Laaneomraade ikke burde skydes for langt tilbage. Jeg maa altsaa fastholde den Kendsgerning, der foreligger for Kommissionen, at der mellem Hypotekforeningernes Laaneforsømmelse her og i Jylland er et Svælg med Hensyn til Laaneniveauet, og jeg er sikker paa, at det ærede Medlem ikke her vil give Udtryk for, at de jyske Hypotekforeninger fører en letsindig Politik.

Jeg tror, at det Spørgsmaal er meget vel egnet til offentlig Diskussion, om det alligevel, alle Sikkerhedssynspunkter taget i Betragtning, er nødvendigt, at Kreditinstitutternes, Kredit- og Hypotekforeningernes samlede Laan her i København for den overvejende Dels Vedkommende ligger under de 55 pCt. Jeg kan forsikre det ærede Medlem om, at der ikke er Tanke om fra min eller Indenrigsministeriets Side at gaa Kreditforeningernes Selvstyre for nær eller at overtage nogen Art af det Ansvar, som selvfølgelig, det er jeg enig med det ærede Medlem i, maa ligge hos Kreditforeningerne med Hensyn til Udmaalingen af de individuelle Laan. Men det ligger i Sagens Natur, at jeg, naar jeg har sagt det, maa føje til, at Statsmagten ikke kan opgive Retten til at skønne over den Laanepolitik, der i Almindelighed føres. Og dersom man mener, at denne Laanepolitik i Almindelighed fører til, at bl. a. Byggeriet fordyres urimeligt inden for visse Dele af Landet, maa Statsmagten have Ret til at overveje disse Ting og overveje, hvilke Ændringer i hele Finansieringsproblemet der da maa blive Følgen deraf.

Dette var en Redegørelse for de Synspunkter, der laa bag mine Udtalelser forleden Dag. Jeg skal hertil blot føje, at de Ændringer, der for et Par Aar siden blev foretaget i Kreditforeningslovgivningen, hvorved jeg i høj Grad ønskede at værne Kreditforeningernes Ledelses Ansvar imod, at uberettigede Synspunkter kom til at øve Indflydelse, er jeg den Dag i Dag saa stærk